

Vertelschets 29.2: Dankoffer

In deze vertelling lopen verschillende verhaallijnen door elkaar. Je ziet de gebeurtenissen door de ogen van een priester en door de ogen van een herder. Geef bij het vertellen deze twee perspectieven aan.

BEGINZIN

Zachtjes ruist het linnen. Elke stap voelt hij de linnen rok langs zijn benen schuren. De helderwitte stof blinkt in het zonlicht. Voorzichtig knijpt hij z'n ogen iets nauwer. Elke stap even groot. Elke stap even snel. Het linkerbeen tegelijk met alle linkerbenen voor hem, daarna alle rechterbenen. Stap voor stap, steeds dichterbij de bestemming. Het goud op zijn schouders drukt zwaar. Zijn hand omklemt de handboom. Nooit mag er iets gebeuren met de kostbare schat onder het doek. De kostbare schat op zijn schouders. Een dankbaar gevoel doortintelt zijn aderen. Hij mag de schat op haar bestemming brengen! Eindelijk is de bestemming klaar! Wat een kilo's goud zijn er niet al naartoe gesleept. Vandaag dan eindelijk de grote dag. Het laatste, het meest bijzondere wordt naar haar bestemming gebracht!

VERTELSCHETS

'Jij bent verantwoordelijk voor die koppel schapen. Houd ze op de goede plek! Als ik het sein geef moet je ervoor zorgen dat je samen met je knechten de schapen richting de stad brengt.' Met alle kracht die in z'n stem is probeert de man boven het geloei en geblaas uit te komen. Een stevige mantel hangt er om zijn schouders. Met twee scherpe kijkers houdt de man alles in de gaten. De man tegen wie hij net praatte heeft zich omgedraaid en loopt richting de aangewezen koppel dieren. Spiedend kijkt de man verder over het heuvelachtige landschap. Loopt alles naar wens? Zijn ogen turen over glooiing van de heuvels. Hij ziet de ruggen van schapen en koeien. Daartussen bewegen zich de stoere hoofden van de herders. Duizenden dieren bij elkaar, allemaal uit de stallen van koning Salomo. Klaar om geofferd te worden. Eén groot dankoffer voor God! Voor het eerst in een echte tempel! De tempel in Jeruzalem.

Duizenden ogen voelt hij op zich gericht. Zijn ogen kijken recht vooruit over een leeg pad, maar in z'n ooghoeken ziet hij al de mensen staan. Langs het pad rekken ze hun halzen uit. Hun opgewonden stemmen klinken in z'n oren: 'Moet je kijken, dit is nu de ark.' 'Het kleed dat eroverheen ligt is al mooi, moet je nagaan hoe mooi de ark zelf wel niet moet zijn.' 'Ik wilde wel dat ik priester was, dan mocht ik ook de ark dragen.' De voeten voor hem houden iets in. Ze vertragen het tempo. Voor hen verrijst een grote trap. De voeten van de voorste priester stijgen al omhoog. Precies op het goede moment raken ook zijn voeten de eerste treden van de trap. De draagboom op zijn schouder wijst schuin omhoog. Je kunt de tempel al zien. De bestemming voor de ark! *Weet jij hoe de ark van het verbond eruit ziet? Het is een gouden kist met twee gouden engelen op het deksel. Dat deksel noemen we het verzoendeksel. In de ark liggen de stenen tafelen, een kruikje met manna en de staf van Aäron die gebloeid heeft.*

Behh, beeehhh. Om het hardst blaten de schapen het uit. Op hun kleine pootjes rennen ze heen en weer over de schuine heuvel. Hier en daar plukken ze wat gras los van de grond om het tussen hun kiezen fijn te malen. Met een verdrietige blik kijkt de herder naar zijn schapen. Herder in dienst van koning Salomo. Nog even, dan zal hij het teken krijgen. Zijn schapen zullen allemaal naar de stad Jeruzalem moeten. Allemaal wacht ze het mes. Allemaal geofferd. Natuurlijk een dankoffer voor God... en toch, hij houdt van z'n schapen. 'Herder, het is jouw beurt'. Eén van de boodschappers kijkt de herder

aan. Een kleine knik is het antwoord. De herder staat op. Zijn blik is gericht naar Jeruzalem. De kopjes van de schapen bewegen mee. Even later loopt er een lange rij witte ruggetjes achter de herder aan, richting het altaar.

Opeens is het stil... De deuren worden gesloten. De twee pilaren Jachin en Boaz zijn achter hem. Het flikkerende licht laat al het goud om hem heen dansen. 10 kandelaars. 70 kaarsen branden. De wierookgeur prikkelt zijn neus. Statig wandelen de voeten langs de kandelaars. Het gordijn schuift opzij. Zijn voeten stappen het heilige der heilige binnen. Met zijn hand tilt hij de hefboom van zijn schouder af. De ark staat. In Gods huis!

Tussen de witte schapenruggen staat de herder. Zijn eigen schapen staan om hem heen. Honderden mensen vullen het tempelplein. Hun ogen kijken ingespannen toe. Ze kijken allemaal dezelfde kant op. De ark verdween door de deur. Langzaam gaat de deur weer open, de priesters in hun witte gewaden lopen de deur door... maar wat ziet hij nu? Niets! Een wolk. Boven de tempel... in de tempel... voor de tempel... overal. De wolk! De herder voelt hoe zijn knieën slap worden. Hij voelt hoe hij zijn lichaam de grond raakt. Plat op de grond ligt hij. Dit is geen wolk... dit is de heerlijkheid van God! Daarmee laat de Heere er zien dat Hij er echt is. Een vreemde tinteling gloeit er door z'n aderen. Dit is de Heere!

Voor het altaar staat hij. Koning Salomo: 'Volk van Israël. Mijn vader had het al willen doen, maar de Heere God hield hem tegen. Nu sta ik hier. Ik mag voor de Heere dit grote werk doen. Het bouwen van een huis voor de Heere. Vanaf nu is dit de plek waarop God gediend wil worden. Hier staat de ark, hier woont God zelf!' Plechtig klinken de woorden van Salomo over het plein. De woorden van Salomo dringen de oren van de herder binnen. Hij ziet hoe Salomo zijn handen uitstrekt richting de hemel: 'O God, er is geen God naast u, die groter is dan U. U doet altijd wat U belooft! U belooft aan David een tempel, U houdt Uw Woord. Wij hebben het niet verdiend, maar wilt U wonen in deze tempel, bij Uw volk Israël. Wilt U ons genadig zijn, ondanks onze zonde!'

Hij had het te eten gegeven. Hij had het in zijn armen gehouden. Hij had het tegen zich aangedrukt toen het zo bang was. Zijn schaap. Nu beweegt hij het langzaam heen en weer. Zijn armen raken de armen van de priester tegenover hem. Erbovenop ligt het schaap. Samen bewegen ze hun armen. Samen bewegen ze het schaap. Van voor naar achter, van achter naar voor. Heen en weer. Dood. Het schaap is dood. Gedood als dankoffer voor de levende God. Naast hem staat het altaar. Het bloed was ertegenaan gespat. Het vuur lekte aan het vet en de nieren. Het schaap was er niet voor hemzelf, het is voor God, aan Hem moet hij het geven! Teruggeven! Als dank aan Hem! De andere delen hadden ze hier in hun handen. Straks zullen ze het opeten. De priester en hij. Samen! Dankbaar! Vol lof en eer voor God!